

Pozsgai Györgyi

Misztikus vágy

Vágyó testemre gyöngyök hullnak;
pillantásaid rám borulnak,
szememben lebegsz – alkonyi mámor,
csókok szirmai szállnak a szádról.
Érintésed bársonyos bélyeg,
testem tavasza újra feléled,
örökkön örökké sóhajok szállnak...
Májusi pázsit lesz puha ágyad.

Égitestek

Felhő-barlang ölében
bánat-virágzik.
Csillagok fésűjéből
fény hull a Földre –
azúr-tengerben
ringnak a bolygók.
A Földön
Jupiter szerelmei.
Az égen –
Vénusz kedvesei.
Csillagok, virágok...
Holdbéli tájon járok..

Hullámzó

Az idő lassan lebeg a
remegő vízen,
hársillat balzsamozza a szívem.
Dallamok úsznak;
pendül az alkony,
elenyészik a múltam a parton.
a folyó tehetetlen;
hömpölyög az ár,
vakon vagdalkozik a halál.
Magasba röppent
levél a lelkem,
a fényben önmagam lehettem

Szélvihar

Fekete borulás
gomolygó füstjét
fény koszorúzza.
Vihar-katlanba
hulló madarak.
Hömpölygő víz fölött
nem mozdul a Nap –
szél hajtotta felhők
váltják rajzukat.

Fény – homály

Felhőkön úszó
álmok, emlékfoszlányok
a februári fényben.
Mimózacskor ablakomban;
mosolyom virágnyelve.
Futok a fényel
félelmeim elől...
hegy mögé bukó
pillanat az alkony.
Szürkület homálya
takarja a nap tekintetét.

Kizárhatatlan

Szürkeségbe mélyült színek,
mimóza-könnyek a táj arcán.
Sakura-ünnep közeleg...
Távoli harcok moraja kísért.
A régi idill csoda-fényét
nem látni a füstben.
Felborul a rend –
elveszni készül a
világ...
háborgó tengerbe
fullad a szándék.
Rázza a fákat a szél,
vadak horkanása hallik
a képzelet peremén.